



43. szám.
October 26-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. És 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
Kiadóhivatal : Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Országgyűlési referensek rövid tudósításai.

(A míg az ülések az akadémia termében tartatnak, s az újságírók az oszlopok mögül leskelődnek a történetek után.)

— — Mai nap valószínűleg a *közösügyi alkotmány revisiója* forgott napirenden; egész tökéletes bizonyosságot nem voltunk képesek magunknak szerezni felőle.

Az elnök megnyitotta a gyűlést, de a tekintetes karok és rendek olyan jó anecdotizálásban voltak, hogy csak a jegyzőkönyv hitelesítése után vették észre, hogy áll az ülés; arra aztán ők is elálltak a további le nem üléstől.

A költségvetési bizottmány jegyzője felolvasta a havi költségvetést, mire *Besze János* felállt, s abban a véleményben, hogy az *ung-megyei* verekedő választásról van szó, szigorú vizsgálatot kívánt kiküldetni azok ellen, kik őt forintért eladják a szavazataikat.

Melyre felállván *Halász Boldizsár*, felvilágosította a tévedésben levőt, hogy nem a *Hlavács féle jegyzőkönyv betintázásról* van itt most szó, hanem hogy a *rácz karácsonkor* is eltarokkozzuk-e az egész napot munka nélkül?

E válaszban *Besze János* becsületsértést lát, s *személyes ügyben* szót kér.

Az elnök megesküszik rá, hogy ő teremtucesegélyen nem hallotta, hogy valakit megsértettek volna.

Ekkor *Csiky Sándor* feláll, s interpellálja a minisztert, hogy ha már *Heves* megye bizottmányát feloszlatták, hát *Pest* vármegyéét mért nem oszlatják már fel?

Mire *Szász Károly* a tulsó oldalról megnyugtatólag felel, hogy hiszen a *tankönyvmonopolium* ügye rég közmegelegedésre van már elintézve.

Ezt *Bobory* nem hagyhatván szó nélkül, erélyes indítványt tesz *huszezer plebánus* nevében, hogy ne csupán a kálvinista papoknak legyen szabad bajuszt, szakállt eresztetni.

Mire *Lónyay* pénzügyminiszter megjegyzi, hogy ily fontos tárgyra külön határnapot kell kitiúzni, mert ezt a manó sem érti meg egyszeri felolvasásra.

Ezekután *Madarász József* engedelmet kér, hogy közvetlenül a gyorsírók fülébe kiabálhasson. Beszédéből azt vettük ki, hogy *kevesli a quótát*.

Ellenben *Pulszky Ferencz* hosszas előadásban kifejti, hogy miután *Angliának* sincs semmi adóssága, hát nekünk minek legyen? kivált mikor nem is erőltet rá bennünket senki.

Ezt hallva *Almássy Sándor*, azt gondolja a

stylusáról, hogy Gorove beszélt, s annak felel meg emberül.

Gorove válaszából annyit vehettünk ki, hogy ő nincs is itten.

A mit nem hagyhat szó nélkül Zsedényi Eduard, s egyszer mindenkorra kinyilatkoztatja, hogy ő *semmiféle közösügyet* el nem ismer, kivéve a *concordatumot*.

Mely után föliratja magát *Édes Albert*, s ad vocem közösügy, kívánja, hogy miután ő nem volt itten, mikor ezt a nyavalyát pertraktálták, tehát *kezdjék elől*.

Ezekután *elnök* felszólítja a házat, hogy az, a ki még *beszél*ni akar, irassa fel magát.

A ház arra érti, hogy a ki *hallgatni* akar, az irassa fel magát. — *Nem íratja föl* magát senki.

Mire *elnök*, kinyilatkoztatván, hogy a tárgy immár kellőleg ki levén meritve, kérdés világosan feltevődik:

„Azok, a kik ülve nem akarnak maradni, álljanak fel.“

A ház arra érti e felhívást, hogy *vége az ülésnek*, s indul kiki haza.

Elnök visszaesengeti őket, hogy előbb *szavazni* tessék. A ház arra érti a *csengetést*, hogy jön a *codicillus*, s ott marad.

Elnök kéri a tisztelt házat, hogy *ne lármázzanak*.

Mire *Deák* megfeddi az *elnököt*, hogy ő nem *lármázik*, hanem *szónokol*, s a feltett kérdéshez akar szólni.

Mire az *elnök* helyesebben teszi fel a kérdést:

„Azok a kik felállani nem akarnak, üljenek le.“

S minthogy pedig senki sem akar éjszakára ott maradni; az indítvány egyhangu hazamenetellel elfogadtatik.

— — Meglehet, hogy a mai ülésről való tudósításunkba a *rosz akusztika* és a *nagy zaj* miatt *némi* tévedések esúszhattak be, azokat majd a holnapi lapunkban helyreigazítani szigoruan elmulasztandjuk.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

De mar csak migizs eszünk tigrizs hust! Franya sovany tigrizs ugyan: csak a esontya, meg a büre: de hogy exemplumot statualyunk, elig jo. Mig meg se fogtunk, mar izs nyarsra van huzva, a csak bizonyozs.

Kiralyi fiskus beata rendeletet orszaggyü-lizsnek, hogy legyen neki szabad Magyar Ujsag szerkesztöjire praenumberalnyi. Hja ez nem ugy megy. Kipviselőnek van immunitas, izs ha kiralyi fiskus ki akarja hinya közülünk valakit duelumra egy szal paragrafusra; elib orszaggyü-lizs nevezi ki becsületbirosagot, kik elhatározanak, hogy fiskus sekundansainak van-i igaza, nines-i igaza?

Meg nem foghatok, hogyan lehetet ezen olyan sokat disputalnyi orszaggyü-lizsnek?

Mikor van raja vilagozs praecedens casus.

Mig nehany honapokal ez előt egy kiralyi fiskus (nem tudom „Angol kiralynyi-tul,“ „Magyar kiraly-tul“ valo? egy szoval „kellner“) folyamota miltosagozs főrendekhez, hogy legyen neki szabad beperelnyi egy születet törvinhozot, ki ül felső tablában, is anyira külső baloldalhoz

tartozik, hogy nem csak quotat nem akarja fizetnyi statusadosaghoz, de mig saját kocsmai kontojat izs nem tartya elveivel megegyezőnek kifizetnyi.

Had micsinyaltak miltosagozs főrendek izs? Kineveztek avatot jogtudosokbul uri bizotmanyt, ki vileminyt agyon azon fölötib fontos specializ casus fölöt: hogy valyon hozatasik-i külön törvinczikely az irant, a miről nem gondoskota corpus juris, hogy ha születet törvinhozo baratsagosan leereszkedi nimet paraszt vendigfogadoshoz, ezir kütüntetisjir melyik tartozik masiknak megfizetnyi?

Meg izs oldot felső tablai deputatio fontos közjogi kirdizst olyan forman, hogy incriminalt tagot utasitot kelnerel valo controversiat amicaliter complanalnyi.

No hat it van előtünk praecedens casus.

Ki kel küldenyi nekünk izs juris peritus deputatiot, ki vilemint mongyon a fölöte, kiralyi fiskus is kipviselő hogyan egyezenek ki egymással, ha összevesztek?

Ehez bizom kel nagy jogtudomany! Mert decidalnyi kel a fölöte: 1-mo ki csukjon be ma-

sikat, Magyar Ujsag szerkesztő kiralyi fiskust, vagy kiralyi fiskus Magyar Ujsag szerkesztöt? 2-do ne ülyön-i kiralyi fiskus ara az idöre, mig Böszörminyit becsuknak, anak a helyire, hogy hel üresen ne maragyon? 3-io hat mikor job oldali kipviselő vitkezi törviny elene, ki az ördög inditsa elene keresetet?

Tudomany kel ahoz!

Azirt izz valasztotunk magunk közül tizenegy jogtudost; azokba nygy tigrizst, hogy süüksigezs minoritazs ot izz meglegyen.

Izs igy mar mozd van nekünk termiszettudomanyi raritas gyanant:

Egy baronk, ki maga magát *megettete* baronak.

Egy kipviselönk, kit francia csaszar *kineverte* becsületezs embernek; (a mi edig izz volt).

Izs tizenegy kipviselönk, kit *megszavaztunk* doktornak.

Evel nem minden nemzet dicsekedheti.

De, fiat piscis! nem banok, ha tigrizsek esztetanyira debellaltak, csupan csak azt apre-

hendalok nagyon, hogy job oldali szolnokok közül minek szolota elene Idezs. Mikor megszolalta, volt nekünk nagyon idezs: akor baloldaliak nem akartak meghalगतnyi. Mikor elvigezte, let nagyon keserü, akor tigrizsek intettek neki, hogy menyen at, ülyön oda! Akor meg mi kiabaltunk elene. Hisz ez nem Dulcis, hanem Dulcamarus!

Ezen a gyülsen egy arabiai jogtudozs izz volt jelen, maga nemzeti liberiajaban. Mikor vige volt gyülsznek, kirdeztem tüle: „no hogy tetszet?“ felelte arabs jogtudozs: „igen szip volt gyülsz, ipen olyan mint a bagdadi vasar.“

Mar mozd tudom, hogy milyen hat a bagdadi vasar?

No mig azutan privatara izz elmentünk rendezs praelectio utan financzminiszter urhoz, ki szivezs volt nekünk megtanyitanyi conjugatiot verbum deponensbül: „in fizetek, te fizetsz, ö fizet, mi fizetünk, ti fizetek, ök fizetnek.“ — „nekem nincs, neked sincs, neki sincs. Nekünk sincs, nektek sincs, senkinek sincs.“

Oszi dal.

Hideglelős nap süt, majd megfagyok tőle,
Talán a kvótára csiptek el belőle.
Az idő jó volna, csak a szele gonosz,
A „kirótt tartozás“ sok jó pénzt eloroz.

Melegebb égaljra repül fecske, gólya,
Birka, bárány marad, s a „nyiró ollója,
Daru is vándorol messze tengeren túl,
Nekünk „melegünk“ van, befütöttek rüttl.

A szüret is itt van . . . örülünk előre,
Nem „szinbor“ mit szűrünk: „bicskanyító löre.“
Szőlősgazda pedig „egresét“ ha iszsza,
Poharába ürmöt cseppent az accisa.

Zimankós időben, sáros ködös őszszel,
Tallót járó gazda sok jó esizmát nyössz el,
S pénz ha üti markod, épen csakis látod,
Azon melegébe viszik a finánczok.

Kálmán diák.

Isztrikuez és Nasszalmiceszskul.

I. Te, tudod-e, mi az a „polgári házasság,“ a mi röl annyit disputálunk a Rajxrában?

N. Ahán! Megkérdeztem a püspökünktől, az azt mondta, hogy a polgári házasság olyan állapot, hogy mikor az ember az asszonyt meg akarja verni, hát mindig előbb a birónak be kell jelenteni, s ha valaki a felesége engedelme nélkül a koresmában elmarad: kalodába teszik.

I. No akkor nem szavazunk polgári házasságra.

N. De a fiskálisunktól is megkérdeztem ám, az meg azt mondta, hogy a polgári házasság olyan dolog, hogy én elveszem egy gazdának az egyik leányát, s élek vele, mig az örökségében tart, mikor aztán az asszony kezd zsémbes lenni, visszaviszem az apjához, megköszönöm, s azt mondom neki: már most adja kend ide a másik leányát, a kinek még meg van a pénze, s nem veszekedik; ezt meg vegye vissza.

I. De akkor hát mégis rászavazzunk a polgári házasságra.

A nemzetközi bankett Párisban,

I. Asztal. Franciaia és olasz vendég.



Franciaia. A rajnai jó volna, hanem a muzsika kiállhatatlan.

Olasz. Nem tudom, honnan kezdjem meg ezt a puddingot? Ez a trombitás egyre confundál.

II. Asztal. A mi közös asztalunk.



Osztrák. Már most hol kezdjem a tráncsirozást, mikor ennek a lúdnak két feje van?

Magyar. Ej de gorombául taszigál ez a brúgós a bögővonóval.

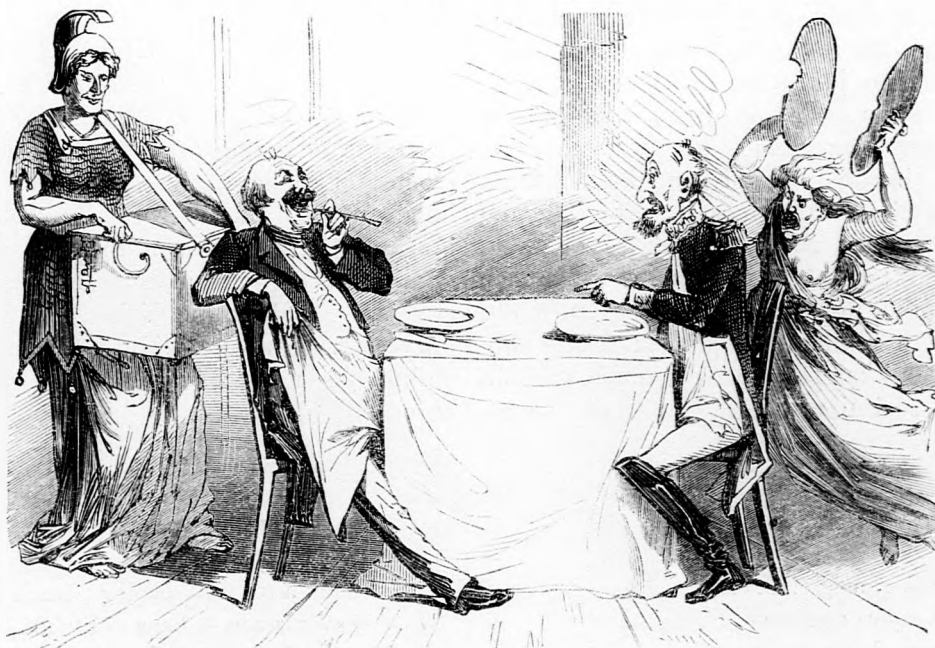
vagy : Kinek mi tetszik ?

III. Asztal. Muszka és török vendég.



Muszka. Ha jégbe nem hűtöttem volna a boraimat, bizony a fejembe mennének.
Török. Az ilyen nemzeti peccsenye csak nyárson sülvé jó.

IV. Asztal. Spanyol és porosz vendég.



Porosz. Mért üres a tányérod, don Ranúdo de Colibrados ?
Spanyol. Mert még nem adtak rá semmit, hát a tied mért üres ?
Porosz. Mert már megettem róla mindent.

Kukliné prédikációi.

No te Kukli, mondhatom, hogy derék legény vagy. (Hogy azt régen tudod?) No már hiába tudod, mert au contraire! Hallod, hogy milyen veszedelemben van a papa, a kedves papa, (hogy csak mostoha papa?) Az mindegy, ha mostoha papa is, te azért tartozol neki édes fia ienni. Jól tudod, hogy ki akarják dobni az árendából. A jószágbirtokos felmondott neki, pedig nem volt jussa hozzá. Már hogy volna valakinek a saját jószágához jussa? Az az árendásé örök időkre. A birtokosnak elég az a tudat, hogy az övé, szabad neki rá nézni. (Hogy mért nem gazdálkodott hát rajta jobban?) Ahoz neki semmi köze. Az árendát azért adta az isten a papának, hogy ő úgy gazdálkodjék benne, a hogy neki tetszik. Ha ő neki tetszett csupa falrahányt borsóval, meg drága mákvirágokkal vetni be a földeit, az az ő systemájához tartozott. (Hogy mért nem bánt szebben a juhaival?) Ostoba beszéd! A juhokat csak görbe bottal lehet kormányozni; a juhoknak szénát kell enni, az világos, és gypajut kell adni, az is világos, a juhoknak a kolomp után kell menni, az is világos. A juhok türelmes állatok, s elég jutalom rájuk nézve az az öntudat, hogy holtuk után nem lesznek egészen porrá, mert bőrük prém és bunda alakban adatik át a multhatatlanságnak. Ha ti azt a gonosz kaprérjai kecskét nem eresztettétek volna közéjük, maig se tudnák, hogy a birkának a szarva arra való, hogy azzal öklelni kell. Most azután az az egy kecske a papának valamennyi birkáját mind megkecskéztette. (Hogy ezt az új szót tetessem be az akadémiai szótárba.) De nem „szó“tárt kérek én tőled, hanem „fegyver“tárt. A papa pásztorai már nem birnak a nyájjal, mind elhull mételyben. Küldj neki azokból a csalhatatlan hatásu fekete labdacombokból, a mikkel 1849-ben olyan jól kikúrálta őket. A szalámi csinálóra ijeszsz rá; ha bé-

két nem hágy neki, fenyegezd meg, hogy elszántatsz a földjéből megint egy pár mesgyét. Nem hallgatsz rám te Kukli? No megállj; ha meghalsz, majd meglátod, hova jutsz? Én a menyországba jutok, te pedig a pokolra jutsz. (Hogy akkor legalább nem pörölhetek veled.) De azért is pörölhetek, mert ott bizonyosan lesznek jó hosszú tubusok, miken át a kegyes asszonyok a korhely férjeiket megdorgálhas-sák. De hát törődöl is te velem, meg magaddal; hanem hát legalább a fiacskádra gondolnál! Mi lesz belőle, ha a papa megátkozta? Tudod, hogy a papai átok milyen veszedelmes. Az öcséd, meg az olasz sógorod hogy meghíztak, a mióta megátkozta őket. Gondolj egyetlen fiacskádra, tudod, mennyire kell neki az áldás, csak az imádság tartja most is! Ugy ni Kukli, ezt már szeretem, hogy megindultál könyörgésim-re; no csak húzz papucsot, ha fölkelsz, meg ne hűtsd magadat, ha az ágybul kimégy az udvarra. Ugye bár mingyárt elküldöd a béreseidet a papa védelmezésére. Jer, hadd adjak érte egy pusztit. Csak azt az admirabilis Rigot, meg azt a generabilis Dummot küldd el; azok jó goromba ficzkók; már most nyugodtan fogunk aludni. — — Nini! hát már visszajöttél? hisz még alig voltál a pitvarban. Elment a Rigó meg a Dumm-ont? Micsoda? (Hogy elment hát no.) Hát hisz ez igen jól van. (Hanem hogy már vissza is jött.) Hát mért jött vissza? (Mert roszak az utak a tengeren?) Oh te istentelen pogány! ide ne jőjj mellém, mert akkor én megyek el innen. (Hogy akkor legalább kinyújtózhatod magadat.) Hát azért sem megyek el. De fogadom, hogy reggelig nem alszol tőlem. Mit? Már horkolsz is? Majd meglátjuk. Hé Lambert! Ez biz alszik. Még egyet kiáltok a füledbe: „allons enfants de la patrie!“ Il est au quai! Erre sem ébred fel!

Késő bánat.

Nömet még elvettem,
Annyira szerettem,
Majd hogy meg nem ettem;
Bánom hogy nem tettem!

Teljesült kívánat.

Mondák a rokonok boldog párnak lakodalmán:
Ásó válaszszon és kapa el titeket.
Megtörtént, mikor a férj ásó- majd kapanyéllal
Udvaron utcán át részegen üzte nejét.

A szántó.

Angyalosi határ kirug a nagy utra,
Barna legény magát szegény de elunta!
Ott szántogat, búsan ballag az ekével,
S minden fordulóban nagyobb búval tér el.

Földre süttött szemmel lépdél a barázdán,
Nem figyel: gyorsan halad-e vagy lomhán.
A jámbor két kajla együgyűségével,
A merre akarja, mehet az ekével.

Felette pacsirta s apró madársereg
Hiába énekel, hiába csicsereg.
Nem ügyel a legény sem erre sem arra,
Egy van az eszében, csak egy gondolatja . . .

Egyszer csak a fület csengés-bongás éri,
Sűrű szekerpörgés, női hang és férfi —
Zajos keverékben vígan közeledik;
A két kajla bámul, és megcsendesedik.

Rákiált a legény, kapja az ostorát,
De kissé föleszmél s körül nézi magát:
Ott viszik babáját paphoz esküvőre,
Ekéje beletört a vén határköbe.

Bakcsi Ferencz.

Az üstökös okmánytárából.

Tekintetes Miskolcz város fő szolga Biró Ur! Bátor vagyok a legmélyebb alázattal kérvényemet a régen ösmert tapasztalt nagylelkűségében bizva, mind már több évektől sárgulva Érezve magamat egy elhárítatlan csirából ki nem bontakozhatni egy elszármazott Arpád vére buzog bennem egyre?

Már több éveken át vizsga szemmel kísérem a Miskolcz város hatóságának fertálymestereit, általok szenvedve s Érezve, hogy mit tehetek, és mit csakis saját véleményem boesájtom kérvénnyel előre, hogy magamon megkezdve tudhatnám, valósulva, láthatni tudni, hogy mit tehetnék Én, ezen kérvény emelő alólírott egyénye.

Hála az Ég becses adománya alatt: Juthatunk oda a hol még általam még nem ösmert igazságszerető rendíthetetlen törzshazafit most látok magam előtt ott haladni a hol a törvényt kötő Tekintetes főszolga Biró urunknak, ezen hely elfogadását reményem fölötti sugara bonthatná ki.

A legmélyebb hódolattal meghajolva álok a Tekintetes fő Sz. B. előtt és reám függeszthetné igazság szeretetét avval, hogy ha ezen kérvényt igénybe venni méltóztatna kegyes pártfogását megérdemelhetném.

Én igen régen hervadó sárga csirából bontakozni kívánék szép zöld csirát boesájtatni igen igen szeretnék, az uttat egyedül a fertálymesteri állomáson mutathatnám meg. — Itt rejlik az Igazságos kulcs csekély véleményem tudásánál szegény Miskolcz város polgári lakosi orvoslása.

A legmélyebb meghajlot hódolló töösszazafi maradok.

A Tekintetes szabadalmazot Miskolcz város hatóság fő szol. B. ur előtt mind hervadó polgártárs régen ismert nagylelkű tapasztalt Igazság tévőjét méltányolni mostani helyzetem körülményei fölötti kérvényem megértését és annak megnyerhetését mint főeszközül a legmélyebb alázattal esdik **B.**

Kívülről:

A Magyar Királyi Szabadalmazot Miskolcz városunk főszolga Birójához kérvényem átnézetét a legmélyebb alázattal kérném miután ismerő s három nyelv-sajátja a bent alólírottnak.

1867, Julius 21-én költ Miskolcz.

A bent alólírot Egyén ezen soroknak megnyerhetésére esedezik.

Lakás három 10 számú udvarban hátulsó Épület hátulsó szobában.

Poéták osztályrésze.

Bizony édes kollégáim,
Itt e sáros föld határin
Osztályrészünk nem jutott,
Szerencsénkre! mert az élet
Mesgyéjén tul — szívem éled! —
Igy kijárand bőven, — ott!

Bár az irás szent szavában
— S el is lehet hinni bátran —
Belénk olyan hitet olt,
Hogy tartandják fönn a mennyet
Csupán lelki szegényeknek, —
De jogos miénk a hold!

S tudósoktól tudjuk régen:
Viz ott nincsen kútban, réten.
Méhen még felhő se hord;
S így a csaplár soh'se tudja
Keresztelni majd számunkra
A szent, holdvilági bort! . .

Kukoricza János

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.



ORÁCULUM. Szeretnénk mi félni, — csak azt várjuk, hogy megijesszeitek.

— Ugyan mért lamentáltok pap urak olyan nagyon a fölött, hogy ha elkergetik Rómából a pápát? vegyetek megatoknak revanzot a *helvét* hitvallásu kálvinistákon, s ti meg kergessétek el *Helvétziából* James Fasyt, az ottani világi uralkodót; s azzal quitt a világ!

— A belügyminiszterium kiadta a parancsolatot, hogy a sajtóperekben elítéltek számára tisztességes börtönökről kell gondoskodni. (De már félttem Böszoärményit. A Hon szerkesztője ellen is azon kezdtek a sajtópert, hogy a József kaszárnýában felmondták a szállást egy faczér auditornak, s csak akkor idézték meg, mikor már a szoba is ki volt számára meszelve.)

— Most hallok Tallérossy Zebulon kuntsaftomtul, hogy a pénzügyminiszter ur felfedezései szerint huszonnyolcz millió forintra mennek azok a kupónok, és kihúzott államkötelezvények, a miket évről évre restellettek felvenni a tulajdonosaik és ott felejtettek. (E szerint ezzel épen ki volna egyenlitve az egész adóhátralék, mert ebből az sül ki, hogy a mennyi az egyik félnek kellene, de nincs, épen annyi a másik félnek nem kell, de van.) Én meg azt hiszem, hogy ennek, mint talált kincsnek, egy harmadrésze a becsületes megtalalóé.

— Megtudván, hogy Napoleon herczeg a napokban lerándul Budára, egy kis friss fáklyászenét ohajtétk legyen a számára rendezni, s nehogy megint valami suskus támadjon belőle, előre megtelegrafiroztam neki a felköszöntő oratióm tartalmát, kérvén, hogy ő is telegrafirozza vissza nekem, hogy mit fog rá felelni; hogy összevágjon a schlagvort. Az én beszédem hangzanék illetéknépen:

„Nem így gyalog sorjában vártuk mi Kegyel-

mességedet, hanem cum gentibus lóháton, vont csöví ágyúk kíséretében. Most hat esztendeje tetszett volna eljönni, akkor már alkudozott is Pompéry barátunk a gödöllői uradalomra Kegyelmességed számára. László szomszéd meg (tetszik tudni: a szabó kellegám) olyan szép magyar dolmányt varrt kegyelmességed számára, mint a parancsolat; hanem abba már nem tetszik most beleférni, a hogy meg tetszett hízni isten jóvoltából. Hallottuk ám pedig, hogy a kertek alatt járt már kegyelmességed, s csak épen egy kis tenger állt utjában, hogy akkor nem lehetett szerencsénk. De tessék elhinni, hogy csak még három napig tartott volna a solferinói háború, mi magunk mentünk volna kegyelmességed elé a fumei vasuton. Sajnálkozva hallottuk, hogy meg tetszett magát akkor hűteni, s az gátolta az utazásban. Pedig egy kis jó egri bor helyrehozta volna. — Miért is nem várakozott ránk? hiszen tetszik ismerni azt a nótánkat, hogy „ha még egyszer azt izeni!“ s ebből veheti észre, hogy nekünk nem elég egyszer izenni, nekünk még egyszer kell izenni; ez a mi természetünk No csakhogy egyszer itt van kegyelmességed, csakhogy hát már szán zsen kibeszélhetjük magunkat egymás előtt. Mert hiszen köztünk mondva, itt a piacon négy szem közt megvallhatjuk, hogy tudja ám azt minden ember, hogy a felséges onkli csak azért küldte ide kegyelmességedet, hogy spionirozza ki, melyik a leggyöngébb oldala a budai várnak? Hiszen tudunk ám mink mindent, a mit Napoleon ő felsége akar tenni; megmond nekünk mindent apróra a mi (U.) barátunk, hiszen tetszik ismerni: az a ki az Esti Lapba ír, azelőtt a Honba írt; — ne az nekem komám. Hát csak mondja meg az öreg urnak, hogy tiszteljük, csak vigye ki a búzáinkat, aztán mikor megsüttette, akkor küldje megint vissza. A felséges asszonyonénjének meg azt izenjük, hogy ne sokat teketóriázzon azzal a pápával, inkább beszélje rá ő szentségét, hogy hagyja oda azokat a nyühöge olaszokat, jöjjön ide mihozzánk, megteszszük esztergomi primásnak, olyan hat fehér lovon fog jární, hogy soh'se látott olyat. Ne féljen, nincs minálunk *szabad* kőműves, mert most a hány kőműves van, mind le van foglalva annál a sok menykő építkezésnél. Aztán ha Mazzinival össze tetszik találkozni; azt is köszöntetjük: kezd-e már valamihez? Egyébiránt Kegyelmességed is Éljen!“ (Kíváncsi vagyok rá, mit fog ő herczegséged ezen beszédre viszonzni?)

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:
Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Folák.*